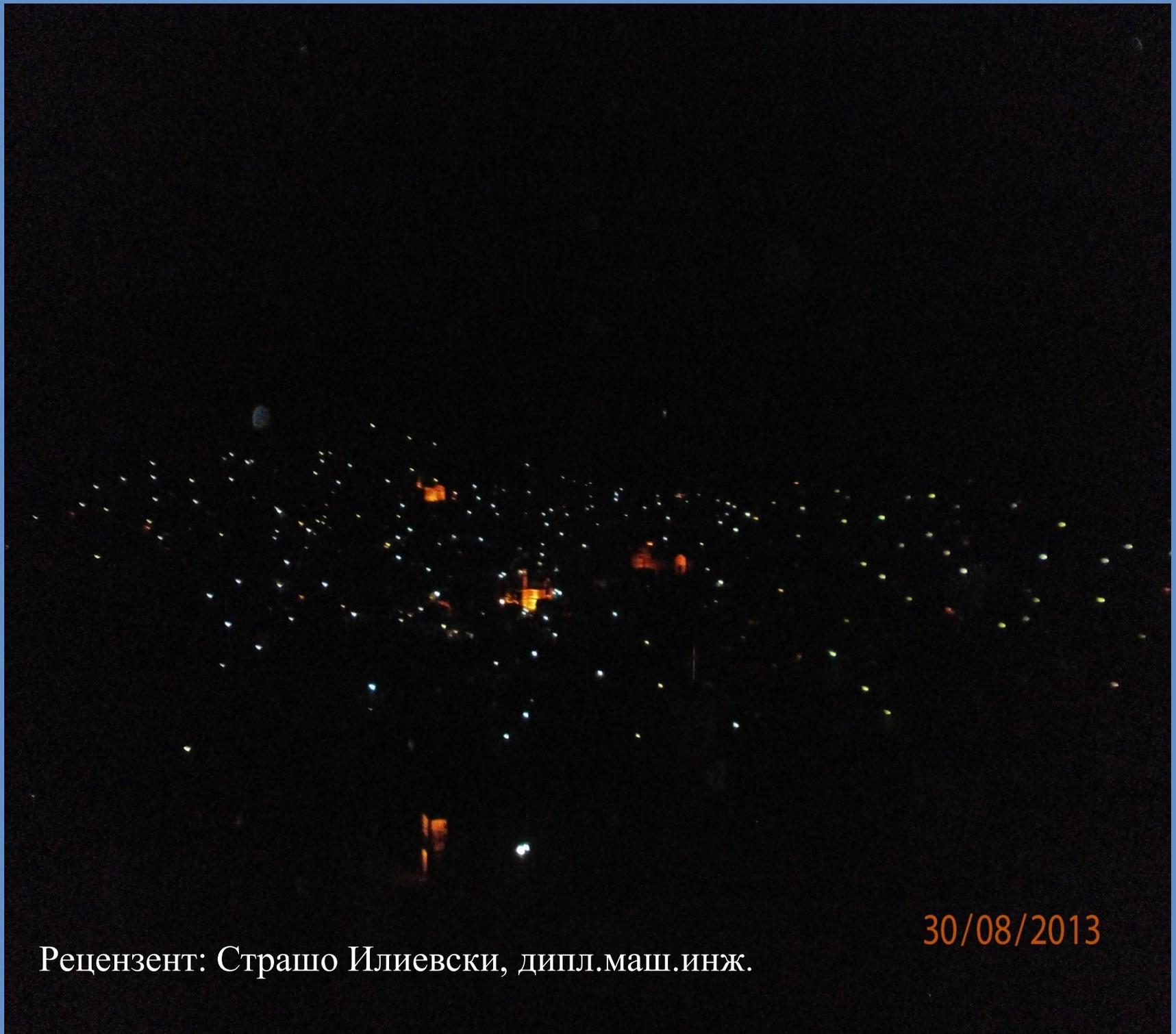

Рецензија књиге
ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА
зборник песама

Рецензент: Страшо Илиевски, дипл.маш.инж.

30/08/2013

РЕЦЕНЗИЈА ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА

Књигу сам добио као поклон од поетесе Др. Мирјана Стевовић, којој сам званични рецензент од почетка 2013 године, на све њене књиге или њено учешће у удружена издања.

Добио сам је пред викенд у Крушеву, боље место за овакво дело нисам могао наћи. Куће су биле поређене као у амфитеатру и чутале су задивљени лепотом речи ове групе поетеса и поета, а они су светлуцали као светла на корици ове рецензије, да што пре допре до читаоца њихових дела.

Можда не би била ова рецензија да није ме исправоцирала једна реченица једног од рецензената, сигурно написана са добром вољом:

„Са мишљењем критичара се ми уопште не морамо сложити. Књиге су већини случајева најбитније онима који пишу“.

У принципу се не слажем са овом изјавом, јер ако поети пишу за себе, а не за нас читаоце и критичаре, њихов свет није интересантан, јер неће променити свет на боље.

Зато бићу слободан да напишем ову рецензију, издвојићу оне поете које су ме дирнули својом поезијом. Оне које нисам цитирао, уопште не значи да нису вредни, кривицу тражим код себе јер можда треба више времена да се разуме њихова порука. Ни један поет није цитиран ни од двоје рецензената. Точак, као један од најсавршенијих конусних пресека - круга даје синтезу и динамику живљења. То уопште не значи да други пресеци као парабола, елипса или хипербола нису лепе и као лепе стилске фигуре сви су присутни у овај прелепи избор зборника песама.

Редослед моје рецензије је према редоследу у књизи, не према лепоту речи.

1. Борисав Бора Глагојевић, *АМАЈЛИЈА*

На једноставан начин показао је раскош и лепоту својих речи, остављајући ме без речи и без допунског коментара.

„Све су краће сенке наше од година што нас прате
А ти више не верујеш да те негде љубав чека
Свака звезда једном згасне у бескрају плаветнила
И остане само слутња што се слуги издалека. ”

2. Александра Лутхандер, *КАРМИН*

Питорескна, језгровита и пре свега лепа поетска нота.

„Цртам контуре твог лица
али не могу да направим
целу твоју слику
разбио си се у хиљаде комада
не могу да те саставим
али те носим у себи
као све боје овог света “

3. Братислав Богдановић, *ПУСТИ МЕ....*

Лепо избрушених речи растурио их је као дијаманте на поду.

„Хеј ти ветре што се прсиш
зато што јој косу мрсиш
што се силиш док је ломиш
када не знаш да је волиш“

4. Далибор Токић, *ИЗВИНИ*

Егзактно, лепршаво, лепо, зна шта поседује-талент.

„Извини

за све што нисам,

а требао сам.

Извини

за све што сам,

а било је погрешно.“

5. Мр. Душанка Ерић, *МОЖДА*

Њени стихови су нежни, мили испуњени срећом, зна да срећа не долази сама, да се треба и потрудити да дође.

„Можда ти некад опростим,

ако се искрено покајеш,

И уместо да узимаш,

научиш и да дајеш...“

6. Душица Трбојевић-Токић, *НОЋНЕ ЧАРИ*

Речи су јој као винова лоза, преплићу се при само помињање љубави.

„Испаравам кроз твоје поре

клизим мирисним одроном јутра

ка ушћу светлости чекањем течем

да магијом ноћи пробудимо сутра“

7. Душанка Рудић, *НАДА*

Одушевио ме чистоћа стиха и питорескни приказ.

„Не тражи ме у маглама
у киши, зими
и јаловом тлу,
у зверињаку и осињаку
овог живота у злу;
Потражи ме
у осунчаном осмеху
у радости и сну,
потражи ме у помиловању
у месечини и сузи у оку
и ја сам сигурно ту.“

8. Лепа Симић, *ПОСЛЕ ЉУБАВИ*

Чистота , елеганција и лепота , без непотребних финеса.

„Вечерас
кад се звезде упале,
а гнезда заспу
у широким крошњама
препеваћу
твоје песме
писане док си ме волео.“

9. Милена Вукоје Стаменковић, *РЕЧИ*

Њени стихови упијају се брзо и лепе се као са најачим лепком

„ Као коре за питу
Развлачимо речи
Лепимо их малтером
А оне лудађије
У колу плешу
Јаче од свих правила
Творе чуда
Спремне и да руше
Глагоњиво.“

10. Др. Мирјана Ристић-Стевовић, *СЛОБОДА ПОЈАЊА*

Све је светлост, зато и најава најлепше светлости заслужује овако лепе речи.

„ Слобода појања
у објави благе вести,
цвркут је анђела
просут по зрневљу овог јутра,

Ткана од Бога,
Христова слога је у нама.

То ће тако драге мисли
и мирна поља“
донети жетва осунчана...”

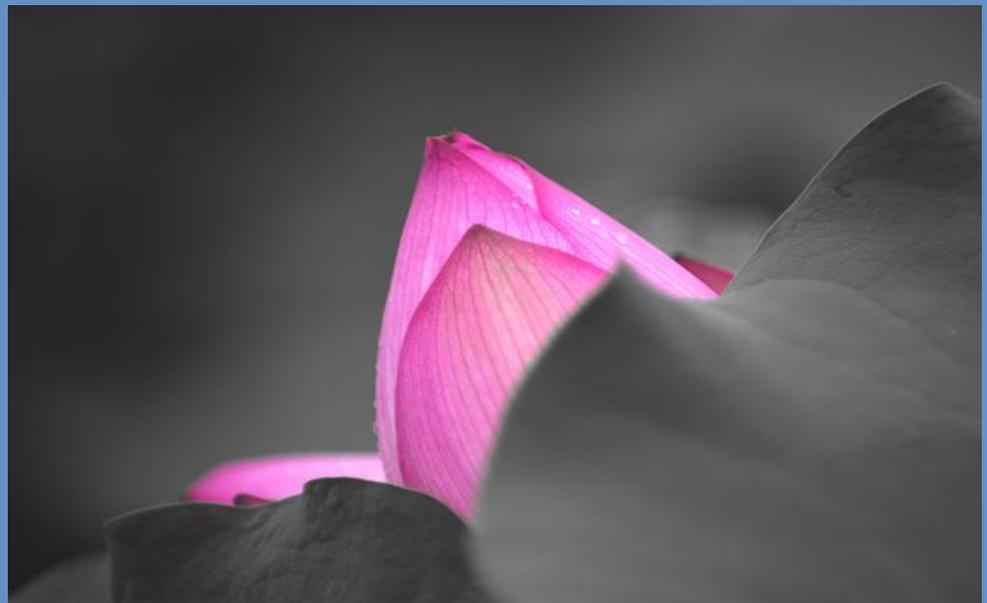
11. Саша Милетић, *МОРЕ У ОКУ, БАГРЕМ, ЖЕЋ, ГОСПОДАРИЦА и ЧАСНО КОПЉЕ*

Ако неког бих посебно издвојио лепотом написаних стихова , то је овај песник. Припадам македонском народу који веома цени поезију.

Поезија се тешко пише, то је синтеза духовног живота писца срочен у тако мало лепих речи. Зато дајем као награду овај лотосов цвет, са градине Рабиндранта Тагореа због сличности изражавања и лепоту речи.

„Скочила си у дубину
мога ока
И запловила
по плаветном мору

Од тада
Не излазиш из њега
У њему обале
Не постоје“

„Крај потока у травама дивљим
Витлало је неко ветровито време
На брежуљку поред старе рагранате липе
Проклијало гордо баремово семе “

„И ноћи се гасе
и светла и снови
Једино се моја жеђ
За тобом још угасила није“

„Посетила си моје тело
без куцања
И усрцила се

Сад господариш њим
Жезло твоје
Заувјек остаде “

„Кад се воли
Све ти лепо на памет пада
Кад пљуште пољупци, заклетве и звезде
Исплива тајна, шире се очи и нада.“

12.Вида Ненадић, *НАПИСАЛА ЈЕ*

Речи су бистре, држи их увјек под контролом, дражесно лепе и као понекад сама се пита стварајући амбијент.

„Одмах се враћам.
А у случају
да ме нема,
ти ово само прочитај.
Полако и поново.
И не чуди се
што ме нема“

13.Слободан Ивановић, *СЕОБЕ*

Процес сеобе је болан, поготово кад је насилан. Његова поезија је питорескна слика боли свога народа, написана лепим и болним речима.

„ Не постоји онај
Што никада
Одлазио није
Ни онога
Што никада долазио није
Нема

Да би отишао
Мораш да дођеш
Нити можеш да дођеш
Ако отишао ниси.“

14. Живко Беговић, *ПТИЦЕ СВЕВИДИЦЕ*

Родољубиве песме на веома леп и језгровит начин написане.

„Птице моје мале,
драги лепотани,
да ли су Вам досадили
чести у свету ратни дани ?“

15. Живота Трифуновић, *ПУСТА ЖЕЉА*

Веома ми се допала ова песма, пуна је нежности и жеља.

„ О како би желео и волео,
да смо се много раније срели.
Нажалост судбина је често окрутна,
да бол чешће, но срећу дели“

16. Љубодраг С.Обрадовић, *ВАРКА*

Не није варка, речи су дивне, миле, пуне жеља и инспирација за оне које читају. Поезија ипак мења свет на боље, то је бозонова честица коју сви научници света је траже, а она је ту и оплемењује нашу душу.

„Трен понекад не пролази,
мириса липа носе нас лако.
Ох, како желим да те мазим,
лице уз лице, усне на усне, полако...
... То сунце у окен тоне,
то сан уморно одмара...
У нама пролећа то горе,
то нас, живот вара...вара...“

ЗАВРШНА РЕЧ РЕЦЕНЗЕНТА

Сви поети без искључка са овог прекрасног зборника поезије као да су прочитали Платонову поруку:

„Љубав је жеља, а жеља је недостиг.“

Да ли према вољеном или отаџбини без разлике.
Зато, топло препоручујем свим заљубљеницима лепе речи.

Страшо Илиевски, дипл. маш. инж.

Скопје, 02.09.2013 год.

www.es2rb.com

e-mail: elbi@t-home.mk

Рођен у Прилепу 11.09.1947 год.

од четврте године живи и ради
у Скопљу.

Градски парк у Скопљу

